

Er Maí og Júní með ársólar yl
 í Eden þinni ei lengur til?—
 Er dýrðin þín öll orðin draumaspil,
 og deyjandi glampar á ósum?
 Er fölnaður roðinn á rósum?

Og hefirðu bikar hvers blóms þar tæmt?
 Er bragðvont hunangið nú og slæmt?
 Er lystin horfin? Og logar nú dræmt—
 er lítil olfa á kveyknum
 og remma í kverkum af reyknunum?

En finnst þér ei breyting við framtíðarhátt?
 Að fortíðarleiknum þú hlóst svo dátt!
 Er brúðan þín málaða brotin í smátt
 og borgin úr spilunum hrunin?
 er dómurinn yfir þær duninn?

Þín virkileg menning á langt til lands
 þótt logi upp af gullfúlgu sannleikans,
 því depra er á augum og innræti mans
 og allmargt í þoku og vafa.
 Menn greinir á hvar skuli grafa.

Hvar grafa skuli eftir gullinu því,
 sem geymt er því djúpsokkna jarðlagi í—
 þeim málm, sem aldrei nær þjófur og þý,
 en þúsundir árána finna
 á hafsbofni hugsana sinna.

Og þú verður aldrei að eilífu frjáls
 með eldgosum skaps þíns og hita þíns máls,
 og ekki þótt kvennham þinn berir til báls.